

bliver i Stand til fuldstændigt at diktere den Brødkornpris, vi skal leve under indtil 1. September i Aar. Det er bekendt for alle, at i Øjeblikket er Rugpriserne i Amerika steget usædvanlig højt. Den Rug, der nu skal købes i Amerika til fortsat Konkurrence med de tidligere skete Indkøb, er steget til en saadan Pris, at den kun vil kunne bestemme en overordentlig høj Brødkornpris herhjemme. Naar man saa tilmed tager i Betragtning, at vi efter al Sandsynlighed ved de gjorte Indkøb i Amerika, som kommer hertil med Sikkerhed, hvis Vandet da holdes aabent, og med Restbeholdningerne af den gamle Produktion har saa megen Rug, at man kan se Fremtiden i Møde med nogenlunde Tryghed til 1. September eller 1. Oktober i Aar — saa mener jeg, at Tidspunktet netop er rigtigt valgt til at fastsætte en Maksimalpris paa den indenlandske Rug for derved at skabe den Konkurrence, som er nødvendig for at skaffe hele Befolkningen rimelige og taalelige Vilkaar i den kommende Tid. Af disse Grunde finder jeg Maksimalprisens Fastsættelse baade nødvendig og berettiget, idet de Beholdninger, der er indkøbte af fremmed Brødkorn, som er tilstrækkelige i det Omfang, jeg har nævnt, er købt af danske Købmænd til en saadan Pris, at de kan sælges med almindelig Købmands-avance til den fastsatte Maksimalpris. Den Fremgangsmaade, som Købmændene og Kornhandlerne bruger: at lægge Kalkulen for det Korn, de nu har at udbyde herhjemme, efter Dagsprisen for fremtidig Afladning fra Amerika, vil derimod medføre, at de betydelige Mængder, der er købt, som nu er svømmende, og som kommer i de første Par Maanedes, stiger til en Pris, der er langt højere end Indkøbsprisen. Jeg kan ikke se rettere, end at Følgen, hvis Regeringen nu gik med til at ophæve Maksimalprisen for indenlandsk Rug, vilde blive, enten at vor Rughandel kom ind i et Spor, hvor Regeringen var ganske ude af Stand til at kontrollere den, idet man helt blev prisgivet Spekulationen, naar den naturlige Modvægt var borte, eller ogsaa, at Regeringen maatte ekspropriere hele Landets Rugbeholdning og foretage Fordelingen deraf, en Foranstaltning, som det efter min Opfattelse vilde være heldigt at undgaa. Hvis man ved at fastholde Maksimalprisen holder Prisen paa det fremmede Brødkorn nede paa det rimelige og ellers ikke griber stærkt ind i Fordelingsmaaden, men overlader den dan-

ske Købmandsstand, naar den ved, hvilke Betingelser den har at arbejde under i den kommende Tid, at foretage Fordelingen af Brødkornet, udføre den Mellemandel, den tidligere har paataget sig her i Samfundet, vil man efter min Mening slippe billigere og administrativt nemmere fra dette Forhold.

Af Modstanderne af Maksimalprisen er der fremført flere Grunde, som ogsaa er omtalte af tidligere ærede Talere. Jeg vil dog gøre et Par Bemærkninger herom. Denne Modstand er i visse Egne af Landet fremført ganske overordentligt kraftigt og har været ganske usædvanlig skarp. Modstanden er dikteret af Frygten for, at Maksimalprisen stopper for den fremmede Tilførsel, altsaa af Bekymring for Landets Ve og Vel. Jeg vil hertil sige, at efter de sidst foretagne Optællinger og efter de Kontrakter, der blev forelagt den Vurderingskommission, som foretog Fastsættelsen af Ekspropriationsprisen paa de 1,500 Tønder Rug, var der af danske Importører den 25. December til Afladning i November, December og Januar indkøbt op imod 510,000 Tønder Rug. Staten havde købt og har liggende ca. 140,000 Tønder. Efter de opgivne Tal fra Tællingen af Brødkorn først i November paa de 79,000 Landejendomme med den Reduktion af Tallene, der er foretaget, og med Fradrag af tre Maaneders Forbrug fra den 1. November til den 1. Februar skulde der være tilbage ca. 814,000 Tønder; det vil sige en Beholdning, der med et normalt Forbrug for hele Landet af 193,000 Tønder Rug maanedlig vil strække til til den 1. September, og saa er der endda 113,000 Tønder at løbe paa. Efter disse Beregninger, som jeg tror, man kan stole temmelig sikkert paa, fordi de ikke støtter sig til Kalkuler, men til de optalte Beholdninger paa de 79,000 Ejendomme fra en Tønde Hartkorn og opefter, mener jeg, at man med Sikkerhed kan sige, at Beholdningerne nok skal være tilstrækkelige. Derved svækkes det Argument mod Maksimalprisen, at den forhindrer fortsat Import, overordentlig stærkt, idet det efter min Opfattelse vil være urigtigt at forcere Indkøb af Brødkorn her til Landet til de Priser, der gælder for senere Afladning, hvad der ogsaa er fremhævet af tidligere ærede Talere. Hvis altsaa alle vilde bidrage deres til, at Landets Korn bevares til Brød for Befolkningen, og Regeringen vilde foretage yderligere Indkøb af et vist Kvantum, som maa erkendes for nødvendigt ifølge de se-